

ΚΥΨΕΛΗ

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΑΝΓΝΩΣΜΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΤΡΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΣΥΝΑΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

προπληρωτέα

Ἐν Ἑλλάδι. Δρ. ν. 6.

Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρ. . . . 10

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΘΩΩΝ ΡΕΝΤΖΟΣ

ΕΤΟΣ Γ'—ΦΥΛΑ. 42.

ΑΡΙΘΜΟΣ 36,

Ἐν Ζακύνθῳ τῇ 10 Μαΐου 1886

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΕΤΑΣ

ΤΑ σχετικά ἔγγραφα ἀφορῶντα τὸν ἀγωνιστὴν καὶ ἀγνὸν φιλόπατριν Πέτα, κατέχει σήμερον, ὁ ἀξιότιμος φίλος κ. Φ. Κούρτσουλας. Ἐκ τῶν ἐγγράφων τούτων δημοσιεύομεν κατὰ πρῶτον τὸ κάτωθε λίαν πολύτιμον.

«Οἱ ὑποφαινόμενοι ἀγωνισαὶ πιστοποιούμεν ὅτι:

1) «Ὁ Ἰωάννης Γεωργίου Πέτας κατὰ τὸ ἔτος 1821 κατετάχθη ὡς ἀξιωματικὸς κείν τὸν παρὰ τοῦ Ὑψηλάντου διευθυνόμενον κίερον λόχον ἀποτυχούσης δὲ τῆς ἐπαναστάσεως ἐν Βλαχίᾳ, ἦλθεν εἰς τὴν νῦν ἐλευθέραν Ἑλλάδα κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ μηνὸς Ἰουλίου καὶ ἔλαβεν ἐνεργητικὸν μέρος κείν τὴν πολιορκίαν καὶ ἄλωσιν τῆς Τριπόλεως ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ ἀρχιστρατήγου Θ. Κολοκοτρῶνη, ὅστις εἶχε συγκεντρώσει παρ' ἐαυτῷ σχεδὸν ὅλα τὰ λείψανα τῶν μαχῶν τοῦ Λάλα Ζακυνθίων κλ.

2) «Κατὰ τὸ ἔτος 1822 ἔλαβε βαθμὸν κχιλιάρχου καὶ ἐξεστράτευσε κατὰ τὸν μῆνα Μάρτιον ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ Ἀρχιστρατήγου διὰ τὴν πολιορκίαν τῶν Πατρῶν,

»ἔχων ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ 100 περίπου ἀνδρας, τοὺς ὁποίους ἐμισθοδοτοῦσε ἐξ ἰδίων τοῦ ἐξόδων. Διαλυθείσης τῆς πολιτορξίας Πατρῶν, κατὰ τὸν Νοέμβριον μετέβη εἰς Μεσολόγγιον ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ Στρατάρχου Π. Μαυρομιγάλη, πολιτορξούμενον τότε ὑπὸ πολυαριθμοῦ στρατοῦ διοικούμενον ἀπὸ τὸν Ὁμέρ Πασᾶ.

3) «Διαλυθείσης τῆς πολιτορξίας Μεσολογγίου, ἐπανήλθεν εἰς Πελοπόννησον τὸν μῆνα Ἰανουάριον 1823 καὶ τὸν Μάιον τοῦ 1823 ἔλαβε τὸν βαθμὸν τοῦ ἀντιστρατήγου καὶ διετάχθη παρὰ τῆς τότε προσωρινῆς Κυβερνήσεως νὰ παραλάβῃ 150 ἀνδρας καὶ νὰ μεταβῇ εἰς Ἀχαΐαν, οὗτος δὲ στρατολογήσας πλεόν τῶν 250 ἀνδρῶν, νδι' ἰδίας αὐτοῦ δαπάνης μετέβη εἰς Ἀχαΐαν καὶ ἐνωθεὶς μετὰ τοῦ ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ Σισίνη κλ. στρατοῦ κατέλαβε νδι' αὐτῶν τὰς μεταξὺ τῶν χωρίων Ἀχαΐας καὶ Πουρνάρι θέσεις καὶ ἐμπόδιζε τὴν ἐξέοδον τῶν Τούρκων ἐκ Πατρῶν καὶ τὴν κληηλασίαν τῶν περιχώρων μερῶν.

4) «Τὸ 1824 ἐξηκολούθει φυλάττων πάντοτε τὰς ῥηθείσας θέσεις μέχρι τέλους Ὀκτωβρίου.

5) «Τὸ 1825 ἔλαβε τὸν βαθμὸν τοῦ στρατηγῶ καὶ διετάχθη παρὰ τῆς προσωρινῆς

»Κυβερνήσεως νὰ μεταβῆ εἰς τὰς ἰδίας θί-
»σεις ἔχων καὶ τότε ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ
»250 ἀνδρας. Κατὰ τὸν μῆνα Μάιον δι-
»ετάχθη παρὰ τοῦ ἀρχιστρατήγου Θ. Κο-
»λοκοτρώνη νὰ μεταβῆ εἰς Χρυσοβιτζί καὶ
»Πιάνα ὅπου διέμενον ὁ ἑλληνικὸς στρα-
»τὸς καὶ ἐστρατοπέδευσε ἐκεῖ μέχρι τέλους
»τοῦ 1826 ὑπὸ τὰς ἀμέσως διαταγὰς τοῦ
»ἀρχιστρατήγου.

6) «Τὸ 1827 διετάχθη παρὰ τῆς τότε
»Κυβερνήσεως καὶ μετέβη εἰς Πειραιᾶ, ὅπου
»ἐνώθεις μετὰ τοῦ Δανιὴλ Πανά καὶ ἀπαρ-
»τίσαντες ὁμοῦ σῶμα ἐκ 400 ἀνδρῶν ἐτέ-
»θησαν ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ στρατηγοῦ
»Καραϊσκάκη καὶ παρέμεινε ἐκεῖ μέχρις ὅτου
»ἀποτυχόντες τῆς ἐκστρατείας ἠναγκάσθη
»νὰ ἀναχωρήσῃ ὁ ἑλληνικὸς στρατός. Κα-
»τόπιν μετέβη εἰς Πελοπόννησον καὶ ἐτέ-
»θη πάλιν ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ ἀρχι-
»στρατήγου Θ. Κολοκοτρώνη. Καὶ ἐκεῖ πλη-
»γῶθεῖς, κατὰ τινα συμπλοκὴν, εἰς τὸν μῆρον,
»μετέβη εἰς Κεφαλληνίαν ὅπου καὶ ἀπε-
»βίωσε ἐκ τῶν πληγῶν του, ἐντὸς τοῦ λοίμο-
»καθατηρίου, τὸ ἔτος 1828 περὶ τὰ τέλη
»Ἰανουαρίου.

«Τοῦς ἀγῶνας καὶ τὰς θυσίας, ἃς ἔκαμε
»ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας τῆς πατρίδος ὁ Ἰωάν-
»νης Πέτας, μαρτυρεῖ συνάμα μεθ' ἡμῶν καὶ
»ἡ σύγχρονος ἱστορία, ἰδίως ἡ τοῦ Κ.ου
»Φραντζή, βεβαιούντες, ὅτι ὁ Ἰωάννης
»Πέτας ἐδαπάνησεν ἐξ ἰδίων του ὑ-
»πὲρ τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς πα-
»τρίδος του 30 χιλ. τάλληρα.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 3 Αὐγούστου 1865.

Α. ΑΝΤΙΟΧΟΣ ταχ. Η. ΠΑΝΑΣ ταχ.

Τὸ γνήσιον τῆς ὑπογραφῆς τῶν ἄνω δύο
ἀγωνιστῶν, ἐπικυροῖ ἡ τῶν Ἀθηναίων δημο-
τικὴ ἀρχή, τῆ 29 Αὐγούστου τοῦ ἔτους 1865,
εὗρω δὲ ἐπισημοποιούνται οἱ ἄλλοι καὶ ἀγνή
φιλοπατρία τοῦ ἀειμνήστου Πέτα, καὶ διὰ τοῦ
πολυτίμου τούτου ἐγγράφου.

Σ. ΔΕ ΒΙΑΖΗΣ.

(ἔπεται συνέχεια)

ΤΑ ΦΙΛΗΜΑΤΑ

Ἀρχαιότατος ποιητής, ὁ συγγραφεὺς τῆς
«Βίβλου τῆς Φιλίας», βιβλίου περιεχομέ-

νου ἐν τοῖς ἔργοις τοῦ Ἁγ. Αὐγουστίνου,
τολμᾷ φλογερῶν τῶν φιλημάτων διαίρεσιν,
διακρίνων τούτων τέσσαρα εἶδη, καὶ καλῶν
αὐτὰ συνδιαλλαγῆς, εἰρήνης, ἔρωτος, πί-
στεως.

Καὶ αἱ ἐρμηνεῖαι αὐτὰ δύνανται νὰ πα-
ράξωσι τόσῳ τὸ φίλημα τοῦ γέροντος τῆς
Ναζαρέτ, ὅσῳ ἐκεῖνο τοῦ Ἰούδα δύνανται
νὰ δώσωσιν εἰς τὰ χεῖλη τὸ δηλητήριον κα-
θὼς τὴν γλυκύτητα δύνανται νὰ δώσωσι
τὴν δαψίλειαν τῆς εὐλιχνοῦς συγκινήσεως
καθὼς τὴν τῆς ὑποκρισίας.

Πάντες φιλοῦσι, καθὼς πάντες ἀγαπῶσιν·
ἀλλὰ πάντες δὲν φιλοῦσι καὶ ἀγαπῶσι κα-
τὰ τὸν αὐτὸν τρόπον.

Ἡ ἀπλιστία δύο χειλέων ἀναζητούντων
δύο ὁμοῖα δὲν ἐδόθη εἰς ὁλοὺς σφοδρὰ, βι-
αία, τυφλὴ, ἄφρων.

Καὶ εἶνε ἐκτὸς πάσης ἀμφιβολίας ὅτι καὶ
τὸ ψευδὲς αἶσθημα ἔχει τὴν ἐρμηνείαν τοῦ
φιλήματος.

Τὸ φίλημα, οὕτως, εἶνε πάντων τῶν εἰ-
δῶν, τῶν χρωμάτων, τῶν μέτρων, πασῶν
τῶν φύσεων καὶ ἰδιοσυγκρασιῶν· τὸ παγε-
ρὸν ἐκεῖνο τῆς ἀδιαφορίας καὶ τὸ φλογῶδες
τοῦ πάθους.

Ἐγεννήθημεν οὕτως· ἐν φίλημα εἶνε ἡ ἡ-
μετέρα ὑπαρξίς· ἐν φίλημα δίδει ἡμῖν ζω-
ήν· καὶ εἶνε τοῦ Θεοῦ· ἐν φίλημα καταστρέ-
φει ἡμᾶς· καὶ εἶνε τοῦ θανάτου.

Εἶνε τὸ μόνον πρᾶγμα, ὅπερ δὲν ἀναγνω-
ρίζει νόμους, δὲν ἀναγνωρίζει ἡγεμονίας· καὶ
ὅταν δύναιται νὰ φιλήσῃ τὸ στόμα, φιλεῖ ὁ
νοῦς.

Πόσον ὠραῖον τὸ φίλημα! ἔστω τοῦτο
χειλέων μαρνανθέντων, βίαιον, ἰσχυρὸν, αὐ-
θαδές, δειλὸν, ἔστω τοῦτο ἡδύτης de rēne,
ἢ ἐπιθυμία πурετώδης!...

Καὶ ὠραιότερον τοῦ φιλήματος, ὅπερ δι-
δομεν εἶνε ἐκεῖνο, ὅπερ λαμβάνομεν. Δύο χεί-
λη ἡμίχλειστα, ἄτινα πλησιάζουσιν ἀπροσο-
κῆτως τὸ πρόσωπον ἡμῶν εἶνε μίθη, ἣν ὁ
Θεὸς δὲν ἔθληκεν ἐν οὐδενὶ τῶν πραγμάτων
του τελειότητα πνεύματος πλάστου, τὴν
ἔδωκεν εἰς τὴν γυναῖκα μόνην.

Ὁραιότερον τοῦ φιλήματος, ὅπερ αἰτού-
μεν εἶνε ἐκεῖνο, ὅπερ ἐπιτυγχάνομεν τὸ φί-
λημα δὲν εἶνε μία ἀνάγκη· εἶνε εἰς πόθος
ἀκαταμάχητος.

Ἐν φίλημα μόνον μεθίσει ἢ ὑποδουλεῖ πολ-

λοι, ἢ ἀποθνήσκουσιν ἐξ εὐχαριστήσεως, ἢ
καὶ νὰ φρονεῖσιν ἐτι δύνανται.

Τὸ φίλημα εἶνε ἐπικίνδυνος τοῦ Θεοῦ ποι-
ητικῆ ἀδεία. Τὸ νὰ εἴπῃ τις, ὅτι εἶνε ἀμάρτημα,
ὑβρίζει τὸ θεῖον. Τὸ φίλημα εἶνε ἅγιον.

Τὰ ἀμάρτηματα τῆς Μαγδαληνῆς ἦσαν
φιλήματα, —καὶ συνεχωρήθησαν πάραυτα.

Ἄρα πόσα φιλήματα νὰ ἦνε δεδομένα.

Ἐπὶ τὸν κόσμον, ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ποῦ εἶνε
ἐφευρημένα!.. ἔγραψεν ὁ Οὐγὼ Ταρκεττής·
ἐπιθυμία ἀδύνατος εἰς ἐκπλήρωσιν, διότι ἐ-
πὶ μόνου τοῦ φιλήματος δὲν δύνανται τις νὰ
κάμῃ στατιστικὴν.

Μόνον θὰ ἦτο δυνατόν νὰ συνταχθῇ μέ-
ση ἀνάλογος τοῦ ἐξῆς· πόσα φιλήματα δύ-
ναται νὰ δώσῃ ὁ ἄνθρωπος διαρκούντος τοῦ
βίου του ἐν σχέσει πρὸς τὴν ποσότητα τῶν
μέχρι σήμερον ὑπαρξάντων γενεῶν· οἷαν ὁ-
μῶς ἐκπλήξῃν θὰ παρήγεν ἡ παράδοξος αὐ-
τῆ καταμέτρησις τῶν ἐν ταῖς θαλάσσαις ὑ-
παρχόντων σταγόνων τοῦ ὕδατος.

Οὔτε δύνανται τις νὰ σημειώσῃ τὸ σημεί-
ον τῆς ἀναχωρήσεως, οὔτε τὴν ἀρχὴν τοῦ
φιλήματος.

Τίς οἶδε;

Ἡ οὐσία τοῦ φιλήματος ἦτο πρῶτον τοῦ
ἰδίου φιλήματος, καθὼς τοῦ κόσμου τὸ ἐμ-
θρον, πρὸ τοῦ σχηματισμοῦ τοῦ κόσμου;

Ἦν φίλημα ἡ πρώτη τοῦ φωτός ἀκτίς,
ἣτις ἦλθε νὰ θίξῃ τὰ σκότη τοῦ χάους; Ἦ-
το φίλημα ἡ πρώτη αὔρα, ἣτις προσέβαλε
τὴν γῆν; Ὅλα τὰ πράγματα ἐφιλήθησαν ἔ-
σως ἐν τῇ πρώτῃ αὐτῶν συναφείᾳ;

Ἰσπανὸς ποιητής, πρὸς στιγμὴν, ἀμφιβάλ-
λει καὶ ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐγεννήθη ἐξ ἐνὸς
φιλήματος:

*Yo no sé si el Criador dió un beso al hombre
Para infundir el ser,
Y si nació da aquel beso divino,
La primera mujer...**

Ἄλλ' ἀμέσως ἡ ἀμφιβολία αὕτη κατα-
στρέφεται· παρατηρεῖ μίαν γυναῖκα· φιλεῖ
μίαν γυναῖκα· καὶ καταλήγει λέγων ὅτι,
φιλῶν αὐτὴν, πείθεται τελείως πῶς ἀπὸ ἐ-
νὸς φιλήματος ὤφειλον νὰ γεννηθῶσιν ἡνω-

[*] Δὲν ἠξέουρο ἂν ὁ Πλάστης ἔδωκεν ἐν φίλημα εἰς
τὸν ἄνθρωπον ἵνα τὸν καταστήσῃ εὐτυχῆ καὶ ἐγεννήθη
ἐπὶ τὸ θεῖον ἐκεῖνο φίλημα, ἡ πρώτη γυνή...

μένα ἢ ζωὴ καὶ ὁ ἔρως,—juntos la vida y
el amor ὁ ἀνὴρ καὶ ἡ γυνή.

Ἡ ἀνάμνησις ἐνὸς ἀνθους ἀνευρίσκεται
ἄχρους ἐν τῇ ὠχρᾷ ξηρότητι τοῦ ἀνθους·
ἡ ἀνάμνησις ἐνὸς φιλήματος δυνατόν νὰ
χάσῃ τὴν εὐωδίαν τῆς ἐπὶ τῶν χειλέων συγ-
μῆς, δὲν μαραινέται ὁμοῦ ποτέ. Τὸ ἄθος
ἐκεῖνο δὲν δύνανται διὰ πάντα νὰ τὸ ἀπο-
κρύψωσιν ἢ μόνον ἄλλα ἄνθη.

Τίς δύνανται νὰ εἴπῃ διατὶ φιλοῦμεθα;—
Εἶνε ὡς νὰ εἴπῃ τις διατὶ ἐρώμεν.—Εἶνε
ὡς νὰ ἐρωτηθῇ ὁ κισσὸς διατὶ σφίγγει τὴν
δρῦν, τὸ ἡλιοτρόπιον διατὶ παρατηρεῖ τὸν
ἥλιον.

Φιλοῦμεν ἵνα ἐνώσωμεν δύο ρεύματα ὅ-
ταν εὐρίσκωνται ἐν τῇ αὐτῇ πορείᾳ· φιλοῦ-
μεν ἵνα δύο φλόγες ἀναθεωρηθῶσιν ὅταν
πάλλωσιν ἢ μία παρὰ τῇ ἄλλῃ.

Καὶ μὴ εὐχαριστούμενος ἐκ τῶν τοῦ κόσ-
μου τούτου, εἰς δραματικὸς ποιητῆς εἰδεῖε
καὶ αὐτὴν τὴν ἐπιθυμίαν νὰ πετάξῃ.—Ἰψηλά
εἰς τοὺς ἀστέρας καὶ γλυκὰ νὰ τοὺς φιλήσῃ!

Καθὼς βλέπετε, περὶ τοῦ φιλήματος ἀ-
σχολοῦνται πολὺ οἱ ποιηταί· ἀλλὰ, τῇ ἀ-
ληθείᾳ, ἀσχολοῦνται πάντες, ἀνευ φράσεων
καὶ μετὰ πλείονος οὐσίας.

Δὲν δύνανται τις νὰ εἴπῃ διατὶ φιλοῦμεν
ἀλλ' εἶνε γνωστὸν ποῦ φιλοῦμεν συνήθως
—πάντες τὸ ἠξέουρουσι— ἐπὶ τοῦ μετώπου,
τῶν ὀφθαλμῶν, τῶν παρειῶν, τῶν χειρῶν,
τοῦ τραχήλου, τῶν ὠμῶν.... Ἐπὶ τοῦ πο-
δὸς μόνον τὸν Πάπα.

Ἐν παιδίον, μία κορασίς,—λέγει συγ-
γραφεὺς τις, φιλοῦνται ἐπὶ τοῦ μετώπου τὸ
ἐπὶ τοῦ στόματος φίλημα—ἔστω προνόμιον ἐ-
ρωτικόν.

Καὶ προνόμιον ἔρωτος ἔστω ἀχόμη καὶ τὸ
ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν καὶ τῆς κόμης...

Τοῦτο ἐν τοῖς ἡμετέροις χρόνοις· ἀλλ'
ἐν ἐποχαῖς ἦτον φιλόφρουσι καὶ λίαν ὑπὸ
τοῦ ἀσθηροῦ Montaigne μεμφθείσαις—ἐφί-
λουν ἐπὶ τοῦ στόματος τὰς κυρίας χωρὶς
τοῦτο νὰ θεωρῆται ἀπρεπὲς ἢ νὰ ζημιού-
μουν αἱ Βασιλίδες καὶ αυτοκράτειραι δὲν
ὤφειλον νὰ προσφέρωσι τὰ χεῖλη των εἰμῇ
εἰς τοὺς καρδιναλίους· αἰτινες οὔτε κἀν
νὰ λέγηται ἂν ὠφελοῦντο τοῦ ἄρτου ἐκεῖ-
νου τῆς εὐχαριστίας.

(Κατὰ τὸ Ἰταλικόν) Δ. Ι. ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΑΚΗΣ.

Σ ΤΟΝ ΑΙΤΕΛΟ ΜΟΥ

Εκ τῶν τοῦ Carducci

Dai verdi umidi margini

Σ τῆς δροσοπράσινης βραγιάς
Βωδιάζουν τὰ γιουλιάνια,
Ἀνθίζουσι ἢ ἀμυγδαλιὰς
Καὶ φάλλουσι τὰ πουλάκια.

Ἄβρα καθάρια, ὀλόγλυκεια
Κάθε καρδιά γλυκαίνει,
Μὰ ὁ ἥλιος ποῦ μ' εὐφραίνει,
Σ τὸ θεῖό σου βλέμμα ζῆ!

Τι ἴσάν σκορπᾶ τοὺς μύσχοις του
Τὸ ἀγκικιό γιουλιάνι;
Βωδιάζει ῥόδο ἀταίριαστο
Σ τ' ὠρατὸ σου στοματάκι.

Τι ἴσάν οἱ ἀνθοὶ φλιφλίζουσι
Καὶ φάλλουσι τὰ πουλάκια,
Σ τ' ἀγνά σου τὰ χειλάκια
Ποιὰ μελωδία κρυφῆ!

Ἄς μοσκοπνέουν νεοβλάστισσι
Πυκνόκλωνοι ἴς τῆ χτισίαι
Τὸ κύμα τοῦ μαλλιανῶν σου
Σ ἐμὲ ἄς κυματίσῃ.

Αὐτὸ ἄς μοῦ κρύβῃ τ' ἀψυγα
Κλαριά, π' ἀνοσβολοῦνε,
Αὐτὰ θὰ ξαναλοῦνε,
Μὰ δὲ θάλοῦν καὶ ΣΥ!

I. Γ. ΤΣΑΚΑΣΙΑΝΟΣ.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ

διήγημα

(συνέχ. ὄρα προηγ. σελ.)

Ἡ σκηνὴ ἐν τῷ οἴκῳ τῆς Ἀναστασίας. Ἡ νεῆς ἀτάραχος ἀλλὰ καὶ θεθυμισμένη εἰς διαλογισμοὺς κάθηται κεντῶσα ἐπὶ τοῦ σοφᾶ καὶ πλησίον αὐτῆς σιωπηλὴ καὶ τεθλιμμένη ἡ θεῖα Κουζινὴ πλέκουσα κάλτσαν καὶ ἐνόησε ἀναμνηστικὰ κἀνάνα γενναγμὸν εἰς τὸν ἐλαφρὸν ψίθυρον τοῦ νήματος καὶ τῶν στρομμένων ἐπ' ἀλλήλας βελονῶν. Τὸ περιεχόμενον

τοῦ φρικανίου εἶχεν ἀνακοινηθῆ αὐταῖς παρὰ τοῦ Πατριάρχου, ἀλλ' ἡ Ἀναστασία δὲν εἶχεν ἐτι ἐκπράσσει τὴν γνώμην της.

— Ἀχ, τί καλὰ ποῦ θὰ ἦτον, ἔλεγεν ἐνόησε ἡ Κουζινὴ, νὰ εδερῶμαι τὴν πρότασιν τοῦ Ἀλεξάνδρου. Νὰ τῶρα ἔχεις τόσα βύσκινα....

— Τὶ βύσκινα, θεῖα μου; εἶπεν ἀνακλιπτουσα ἐν τῆς ἐργασίας της ἡ Ἀναστασία. Δὲν βλέπω ἐγὼ κἀνὲν βύσκινο....

— Ἀμὴ τί ἄλλο εἶναι παρὰ θασανιστῆρι νὰ σὲ ἀναγκάζουν νὰ υπανδρευθῆς ἕνα κωκυρῶν διὰ νὰ γίνῃς δυστυχὴς σ' ὅλην σου τὴν ζωὴν. Ἄν ἦτον μόνον πτωχὸς ἀλλὰ τοῦλάχιστον τίμιος, ὑπομονή. Ἄλλὰ τέτοιος ἄνθρωπος; Κουράζος. Προδότης. Ἄτιμος...

— Ἀρσὶ τα τῶρα αὐτὰ, θεῖστα εἶπε μόλις συζητουσα τὴν ἀγωνίαν αὐτῆς ἡ Ἀναστασία. Τὶ σοῦ πταίει τῶρα ὁ ἄνθρωπος; Ὅτι καὶ ἀνῆκε αὐτὸς εἶναι.

— Δὲν λέγω ὅχι. Ἐπειτα τί ἔμποροῦν νὰ σοῦ ποῦν; Ἄν τὸν πάρῃς θὰ τὸ κάμῃς διότι ἐταί θέλει ὁ θεζύρις. Δὲν θὰ τὸν κάμῃς μὲ καλὴ σου καρδιά. Δὲν λέγω ἀλλάθαι κόρη μου;

Καὶ ἐπειδὴ ἡ Ἀναστασία ἐσιώπησε.

— Δὲν θὰ τὸν πάρῃς ὅμως, Ἀναστασία ἐπακέλαθεν ἐκείνη. Ποῦ τοῦ ἤλθεν αὐτοῦ τοῦ ἔλλασενου ἡ ἰδέα νὰ σὲ ζητήσῃ διὰ γυναικᾶ του καὶ νὰ θέλῃ καὶ διὰ τῆς βίας ἀκούῃ νὰ σὲ πάρῃς.—Μὰ εἰπές το λοιπὸν καὶ πάλιν ὅτι δὲν τὸν θέλεις.

Πράγματι ὅμως ἡ Ἀναστασία ἐνδομύχως ἠγάλλετο διὰ τὴν διαταγὴν ταύτην τοῦ θεζύριου καὶ συνέχαρε τῷ ἐραστῇ της διὰ τὴν εὐτυχίαν ἐπίνοιαν ἣν εἶχε συλλάβῃ. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐξεπληροῦντο οἱ πόθοι των καὶ ἡ Ἀναστασία ἐκρίνετο δεχομένη ὡς σύζυγον τὸν Ἀιμιπεράκην, οὐχὶ ἐκουσίας, ἀλλ' ἐξαναγκασθεῖσα ὑπὸ τῆς διαταγῆς τῆς Πόλης.

Ἄν καὶ τυφλωθεῖσα ἐκ τοῦ πάθους της, ἐν τούτοις ἔκρινεν καλὸν νὰ σιωπήσῃ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας ἵνα φανῇ εὐρισκομένη ἐν ἀπορίᾳ καὶ δισταγμοῖς. Ἀλλὰ κρυφὰ εἰδοποιήθεις ὑπ' αὐτῆς ὁ Ἀιμιπεράκης ἐγνώριζε τὰ πάντα.

Ἄλλ' ἐπρεπεῖν ἐπὶ τέλους νὰ δοθῆ ἕν πέρῃς εἰς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην. Ἡ Ἀναστασία οὐτε τῆς ἀποφάσεώς της ταύτης θέλουσα νὰ ἔχῃ μόνην τὴν εὐθύνην μεταπέμψατο μετὰ παρακλήσεων παρ' ἐκαυτῆ τὸν Πατριάρχην καὶ τοὺς διστακτοτέρους τότε ἐκ τῶν ἐν Βυζαντίῳ κληρικῶν καὶ λαϊκῶν οἰκονομικῶν φίλων ἵνα συμβουλεύσωσιν αὐτὴν τί ὄφειλε νὰ πράξῃ.

Οἱ προσκληθέντες προσήρχοντο εἰς τὴν οἰκίαν. Ἡ Κουζινὴ παρήγγελετο ἄνω κάτω ὑποδεχομένη τοὺς προσερχομένους, εἰς τοὺς περιποιητικὸς λόγους παρεμβάλλουσα ἐστ' ὅτε καὶ μεμψιμοιρίας τινας διὰ τὴν κα-

τὰ τοῦ οἴκου τὸν ἐπιδρομὴν τῆς ἀτυχίας ἕκαστος σπεδὸν ἐξ αὐτῶν εἶχε διάφορον γνώμην καὶ ἔλπιζε ὅτι ἡ Ἀναστασία αὐτῇ θ' ἀκολουθήσῃ, ἐὰν σωφρονῇ. Ἀλλοίμονον εἰς ἐκεῖνον, ὅστις ἐστερημένος τῆς ἰκανότητος τοῦ νὰ σκεφθῆ ὁ ἴδιος ἢ γονεῖον ἵνα σκεφθῆσι περὶ αὐτοῦ, ἀρίεται εἰς τὰς συμβουλάς τῶν ζῆνων τῶν ἀδιαφορῶν, τῶν αὐτοκαλομένων φίλων.

Ἦσαν ἤδη πάντες συνηγμένοι, ὅτε παρουσιάσθη ἡ Ἀναστασία μὲ τὸ ἔθιμα ἔραδὺ καὶ τὸ βλέμμα σκυθρωπὸν. Ἐχαίρειται ἰαροῦς μειδιώσα τοὺς παριστάμενους καὶ ἠσπάσθη εὐλαβῶς τὴν χεῖρα τοῦ Πατριάρχου. Τὸ ἀπλοῦν ἐνδομᾶ ὅπερ περιεκέλυπτε τὸ χάριον σῶμα της καθίστα ἐτι καταφανεστέρην τὴν πολυτέλειαν τῶν θεληγίτων δι' ἧς ἡ φύσις ἐκόσμησε τὸ πρόσωπόν της.

— Κόρη μου, τῆ εἶπε τότε ὁ Πατριάρχης, γνωρίζωμεν ποῖον εἶναι τὸ αἷτιον τῆς θλίψεώς σου. Ἐγὼ ὁ πνευματικὸς σου πατήρ, καὶ πάντες οἱ φίλοι συμμερίζομεθα αὐτὴν. Ἀλλὰ τί ποιτήσῃ; Ἀνεξερευνήται αἱ βουλαὶ τῆς Θεῖας Προνοίας. Τὸ μόνον ὅπερ σοὶ συνιστῶ εἶναι νὰ ὑποταχθῆς μετ' αὐταπαρνίσσεως εἰς τὰ γεγονότα. Βεβαίως ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν ἦτο ἄξιός της καταγωγῆς σου, τῆς περιουσίας σου, τοῦ μεγάλου σοῦ ὀνόματος. Ἀλλὰ τίς εἶδε ἐὰν μετ' ἄλλου τινὸς ἴθιες ζήσῃ βίον δυστυχῆ. Ἄλλως τε εἶναι ἤδη μετέης τῆς Μάνης; καὶ ἂν αὐτὸς δὲν κατάρχηται ἐκ μεγάλου οἴκου, θέλει γίνῃ αὐτὸς ὁ ἴδιος πρῶτος γενάρχης τῆς οἰκονομίας του. Τί λέγεις, κόρη μου;

Πάντες ἔμειναν σιωπηλοὶ περιμένοντες τὴν ἀπάντησιν τῆς Αναστασίας. Ἐκαστὸς κατὰ τὰς ἰδίους του σκέψεις προσεδόκα αὐτὴν, ἀλλ' οὐδεὶς ἐφαντάζετο ποτὲ ὅτι ἦτο δυνατὴν νὰ ὑποχωρήσῃ ἢ ὑπερηφανία τῆς νεκνίδες.

— Ἀχ, Πάτερ μου, εἶπε μετὰ βραχέων σιγῆν, ἡ Παναγιώτης σου γνωρίζει τὰς θλίψεις μου καὶ τὰς συμφορὰς μου. Ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ; Φοβοῦμαι μήπως διὰ τῆς ἀρνήσεώς μου προσβάλω τὸν μέγαν βεζύριον καὶ ἐξοργίσω αὐτὸν καθ' ἣν στιγμήν μάστιχα δεικνύεται τὸσον εἰσικός εἰς τὸ πτωχὸν ἔθνος μας. Πείθομαι εἰς τὰς συμβουλάς τῆς Παναγιωτικῆς σου...δέχομαι ὡς σύζυγον τὸν Αἰθέρην Γερακάρην.

Θάμβος καὶ κατάπληξις.

Τῷ δράμῳ βραβεῖα γοργῶ τῷ ποδὶ πρὸς τὴν λύσιν του. Ἀπλᾶθ τὰ περικτῆρα ἐννοοῦνται ἀφ' ἐκαυτῶν. Οἱ γάμοι ἐτελέσθησαν ἀπαρκαπούσης τῆς χα-

ρᾶς εἰς τῶν μελλονόμενων τὰ πρόσωπα. Ἡ Κουζινὴ προσεπάθει καὶ τὰ ἰδικὰ της χαρακτηριστικὰ νὰ διαθέσῃ ἐπὶ τὸ εὐθυμότερον, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσε, καὶ εὐκόλως διέκρινε τις ποῖος μουσικός πόνος τὴν κατασπάρασσιν.

Ποῖα ἀνθρωπὴν εὐχαίμονια ἠδύνατο νῦν νὰ ἐξισωθῆ πρὸς τὴν τῆς Ἀναστασίας; Ἐκαίνοσ τὸν ὁποῖον τοσοῦτον ἠγάπησε, τοσοῦτον ἐπόθησε, χάριν τοῦ ὁποῖου εἶχεν ἀποφασίσει νὰ μείνῃ ἀγαμος καὶ χάριν τοῦ ὁποῖου ἐπὶ μηδαιμναῖς προσφάσειν εἶχεν ὑποτάξῃ τὸν ἔρωτα τὸ αἰσθημα τῆς ὑπερηφανίας ὅπερ ἦτο ἐν τῶν κυριωτέρων τῆς καρδίας της χακοκρητικῶν, ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἦτο ἤδη σύζυγός. Πόσοι ἐκ τῶν ἐραστῶν καταφθάνουσι αἰσῶσι εἰς τὸ τέραμα τοῦτο τῶν πόθων των;

Ἐπεθύμουσι νὰ ἔχω τὸ δῶρον τῆς εἰδουλικῆς ποιήσεως ἵνα ζωγραφίσω τὰς τέρψεις τῶν πρώτων τοῦ γάμου των ἡμερῶν. Ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ προτέρημα τοῦτο δυστυχῶς μοὶ ἐλλείπει κρῖνω περιττὸν νὰ εἶπω πλείονα, τοὺς μὲν ἐγγάμους ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν μου παρακλήθω ν' ἀναμνησθῶσι τῶν χριστῶν ἐκεῖνων ὠρῶν εἰς δὲ τοὺς ἀγάμους συνιστῶν νὰ μὲ ἐνθυμηθῶσιν, ὅταν ποτὲ τύχῃ νὰ ἐορτάσῃται τὰ ἡμερᾶς των, ὅπερ καὶ τοῖς εὐχομαι.

Μένει μόνον νὰ εἶπω ὀλίγα τινα περὶ τοῦ προσώπου ἐκεῖνου, ὅπερ ἐν ἀρχῇ ἐπέφηνε εἰς ποῖαν τινα πρὸς τὴν ἱστορίαν τῆς Ἀναστασίας σχέσιν ἀλλ' ἔπερ ἐπεσκέπησθη κατόπιν ὑπὸ τοῦ παραιοφθάνοντος Ἀιμιπεράκη.—Τὶ ἀπέγειναν ὁ δυστυχῆς Ἀλεξάνδρος;

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας κατ' ἣν εἶδε τὴν προτίμησιν τοῦ ἀντιζήλου του καὶ τὴν ἀπόρριψιν τῆς περὶ γάμου προτάσεώς του, δὲν ἀνεγνώριζε τις πλεον τῶν πρώην ἐρυθρὸν, δρασερὸν καὶ εὐχαριν νεανίαν. Οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ἤρξαντο κοιλανόμενοι, τὰ χεῖλην του ξηραίνόμενα, αἱ παρακαὶ τοῦ ὄχρωσσαι. Ἐμακραίνετο ἡμέρα τῆ ἡμέρα, ἡ σκέψις ἐκείνη κατέτρωγεν αὐτὸν, ὡς τὰ ἐντομα τὰ κατατρώγοντα τὰς βίβας τῶν ἀμπέλων.

Ὅταν τέλος ἔμαθε τὴν τέλεισιν τῶν γάμων ἐκείνης ἦν ἠγάπα μετ' ἀνθρώπου ὃν περιεφρόνει μὴ δυναθεῖς ν' ἀντιστῇ εἰς τὸ κτύπημα, ἐπέθη πλοῖου καὶ ἀνεχώρησεν εἰς Ἰταλίαν, ἐλπίζων ἐκεῖ ἐν μέσῳ τῆς τύρβης ἢ τῶν σπουδῶν νὰ διασκεδάσῃ τὸν πείζοντα τὴν ἀπεκοιμηθεῖσαν καὶ ὄνειρευθεῖσα καρδίαν του, φοβερὸν ἐφιάλτην.

Εἶπε νὰ ἐτελεύτα ἐνταῦθα ἡ διήγησίς μου καὶ ὁ ἀντικαμὸς μου νὰ μὴ ἠναγκάζετο νὰ ἐκθέσῃ

πράξεις δι' ὧν καταφάνεται πόσον πολλάκις ἐξευτελιζέται και τυρλώττει ἡ ἀνθρωπίνη καρδιά. Ἄλλὰ τὸ τέλος, δὲν ἐπῆλθεν ἀκόμα, ἔπρεπε νὰ γίνῃ τραγωδία και ὄχι κωμωδία· και ἀληθῶς, πόσαι κωμωδία! Ἐὰ μεταβάλλοντο εἰς τραγωδίας ἐὰν ἡ πράξις ἐξηκολούθει και μετὰ τὴν σύνδεσιν τοῦ γάμου! Τοιαύτη ὑπῆρξε πάντοτε ἡ ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητος.

Ἐπὶ ἓνα περίπου μῆνα, τὸν μῆνα τοῦ μέλιτος, διήλθε τὸ σύζυγικὸν ζεῦγος ὥρας εὐφροσύνης και πλῆρεις Ἐελγῆτρων, χωρὶς οὐδ' ἡ ἐλαχίστη ἀνάμνησις νὰ βυτιδώσῃ τὴν γαλήνην τῆς εὐδαμονίας των. Ἐὰν ὁ Ἀιμπεράκης ἐπέτρπε ποτὲ σκυθρωπὸς και σύνουος ἔχει μίαν θωπεΐα, εἰς λόγος, ἐν γλυκὺ βλέμμα τῆς σύζυγού του ἵνα ἀποδώσῃ αὐτῷ τὴν εὐθυμίαν και τὸν γέλωτα.

Ἄλλ' οἴμοι! Ἐπέπρωτο τοσοῦτος αἰσθημάτων θησαυρὸς νὰ πέσῃ εἰς χεῖρας ἀσώτου, ὅστις ἐκράτει αὐτὸν ἐν τοῖς θυλακίοις του ἐρ' ὅσον συνέφερον αὐτῷ και κατόπιν τὸν ἀπέριπτε χωρὶς νὰ αἰσθάνηται τὴν παραμικρὰν τύφην.

Μίαν πρῶτην ἐξόπνησεν ἡ Ἀναστασία και δὲν εὐρε τὸν πεφλημένον σύζυγον παρὰ τὸ πλευρὸν τῆς. Ἐφθάρησε τὸ ὄνομά του νομίζουσα ὅτι εὐρίσκειται εἰσὶ ἐν ὄνειρον πλάνη, ἀλλ' οὐδεὶς ἀπεκρίθη εἰς τὴν προσφώνησιν. Θλιβερὸν προαίτημα κατέλαθεν αὐτὴν ἐνεδύθη ἐν σπουδῇ, ἐξῆλθε τοῦ κοιτώου και τέλος κατάρθωσε νὰ μάλῃ τὴν φροβερὴν ἀλήθειαν.

Ὁ τόσον ὑπ' αὐτῆς ἀγαπηθεὶς ἐραστής και σύζυγος ἀνεχώρησεν εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἵνα πολεμήσῃ κατὰ τῶν Ἐνετῶν και ἀναλάβῃ τὴν ἡγεμονίαν του. Ἀπῆλθε φέρων μεθ' ἐαυτοῦ τὴν περιουσίαν, τὴν καρδίαν και τὴν εὐτυχίαν τῆς ὑπ' αὐτοῦ προδοθείσης και ἀπατηθείσης κόρης. Περιττὸν νὰ παρακολουθήσωμεν αὐτὸν εἰς τὰς περιπετείας τοῦ μετὰ τὰ κτυαβίου του, τοῦ θρίθοντος ἀγώνου και κινδύνου. Ἴσως ἐν τῷ μέσῳ τῶν πολέμων και τῶν ἐγερτικῶν σφαιρῶν ἐπελάθετο τῆς τρυφερᾶς ἐκείνης νεκίδος, τῆς ὠραίας ἐκείνης εἰκόνας ἧτις προσέφερον ἐκείνην ὀλοκάτωμα εἰς τὸ φλογερὸν αἶσθημα τῆς. Εἶναι ὅμως ἀληθές ὅτι και τὰς στιγμάς, καθ' ἃς ἐσθένυτο ἡ πολυτάραχος ζωὴ του ἡ τελευταία λέξις ἧτις ἐξῆλθε τῶν χειλῶν του ἦτο τὸ ὄνομα τῆς Ἀναστασίας.—Προσέχετε κοράκια ἡ ἱστορία αὐτῆ γενέσθω ἡμῖν μάθημα. Μὴ βίπτετε εἰς τοὺς χείρους τοὺς μαργαρίτας τῶν αἰσθημάτων ὤμων.

(Ἐπεται τὸ τέλος)

A. Σ. ΜΑΤΕΣΙΣ.

EMMEAINA

(ἐκ τῶν τοῦ Alfred de Musset)

Μετάρρασις

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Α. ΜΑΝΕΣΗ.

(συνέχ. ἴδε προηγούμεν. ἀριθ.)

Ἡ Ἐμμελίνα δὲν ἔαχε λόγον εἰς οὐδὲν περὶ τοῦ συμβάντος, ἐδίδάχθη ἐν μάθημα και εἶδεν ἐν ἀντικείμενον σκέψασθαι ἐκ τούτου τὴν διάθεσιν τῆς δὲν μετεβλήθη μόνον ὅταν ἡ κ. Δ' Ἐνερὺ τὴν ἐνηγκαλιζέτο τὸ ἐσπέρας πρὶν κατακλιθῆ, ἀδύνατος φρικταίς ἠνάγκαζε τὴν κόμησσαν νὰ ὄχηται. Μακρὰν τοῦ νὰ παραπονέθῃ περὶ τῆς θείας τῆς ὡς κατ' ἀρχὰς εἶχεν ἀπορασίαις, ἤθελε νὰ τὴν πλησιάζῃ, και νὰ τὴν ἀναγκάζῃ νὰ ὀμιλῇ περισσότερο· πᾶσα ἰδέα κινδύνου ἐξέλειπε ἐκ τῆς ἀνεχώρησεν· τοῦ ἐραστοῦ, και δὲν ἀπέμεινεν ἐν τῇ κομήσῃ ἢ ἀκόρεστος· περιεργία. Ἡ μακροχρόνιος, ἦτο κατὰ τὴν ἀληθῆ τῆς λέξεως σημασίαν πᾶν ὅτι ἀποκαλεῖται θυελλώδης νεότης. Ἐάν τῃς ὀμολογήσῃ τὸ τρίτον τῆς ἀληθείας αὐτῆ ἦτο λιαν διακεδαστικὴ, ἀλλ' εἰς τὴν ἀνεψίαν τῆς μετὰ τὸ γεῦμα ὀμολόγησε τὸ ἥμισυ ταύτης· εἶνε ἀληθές ὅτι καθ' ἐκάστην ἡμέραν μετ' ἵν ἀπόρκειν νὰ μὴ εἴπῃ πλέον οὐδὲν και ἵ' ἀνασκευάσῃ πᾶν ὅτι εἶχεν εἰπεῖ ἄλλὰ δυστυχῶς τ' ἀνεκδοτὰ τῆς ὀμοιάζον τὰ πράγματα τοῦ Panurgue (1) Καθ' ὅσον προύργουσι ἡ ἡμέρα ἐδιπλασιάζετο πᾶν ὅτι ἐνεπιστέτετο τῇ Ἐμμελίνα, ὡς ὅταν ἐκτύπα μεσονύκτιον συνέβαινε ὁ ὠροδείκτης νὰ δεικνύῃ ὡρα ἰσχυρῶς τοὺς διηγήμασι τῆς καλῆς κυρίας.

Ἡ Ἐμμελίνα εἰς μέγα ἀνακλινομένη ἀνάκλιτρον, ἠκοῦτο σοβαρῶς, ἀλλὰ τὴν σοβαρότητα ταύτην ἐτάρασεν ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν τρέλλος γέλωτος και ἀστεῖαι ἐρωτήσεις. Τὰς ὑπονοήσεις και ἀπαραιτήτους παρασιαπονήσεις τῆς θείας τῆς ἐνόηε ἡ κ. Δὲ Μακράν, ὡς πολύτιμον χειρόγραφον ἐξ οὗ ἐλλείπει πολλὰ φύλλα ἅτινα ἡ εὐφραία τοῦ ἀναγνώστου ἀρεῖται νὰ συμπληρῶι ὁ κόσμος τῆ ἐφαίνεται ὑπὸ νέαν ἔσποιν, ἐνόηε ὅτι ὅπως κινήθῃ τὸ νευροσπαστικὸν πρῆπει νὰ γωρίζῃ νὰ σῶρῃ τὰς κλισιάς. Ἰπὸ τούτης καταχόμενης ἰδέας συνέλαβεν ἐπιείκειαν διὰ τοὺς ἄλλους ἦν πάντοτε διετήρησε. Τῷ ὄντι οὐδὲν τὴν ἠνόησει, και οὐδεὶς ἐκρινεν ὀλιγώτερον αὐστηρῶς περὶ τῶν φίλων

(1) Σατυρικὸν ὄνομα εἰς τὰς σατύρας τοῦ Rabelais (Σ. Μ.)

τοῦ ὅσον αὐτῆ. Τοῦτο προήρχετο διότι ἡ πείρα τὴν ἠνάγκασε νὰ θεωρῆ αὐτὴν ὡς ὄν ἰδιαίτερον και ἄθῶως τερπομένη ἐκ τῶν ἀδυναμιῶν τῶν ἄλλων ἀπεποιεῖτο ἐν τὰς μιμηταί.

Κατὰ τὴν εἰς Παρισίους ἐπιστροφήν τῆς ἡ κόμησσαν δὲ Μακράν κατέστη τοιαύτη, ὡς και λόγος περὶ ταύτης νὰ γίνηται, και τὸν θυμὸν πάντοτε ν' ἀκολουθῆ. Δὲν ἦτο ἡ μικρὰ δουράλ, οὔτε ἡ παραχώδης· νεόννητος ἢ σχεδὸν ἀείποτε ἀσκησις, μία μόνη δοκιμὴ και ἡ θέλησις αἴφνης τὴν μεταμόρφωσαν. Κατέστη γυνὴ σαρκτικὴ και εὐαίσθητος, μὴ θέλουσα οὔτε ἐρωτας, οὔτε κατακτήσεις, και ἦτις δι' ἐγνωσμένης φρονήσεως εὐρίσκει μέσον πανταχοῦ ν' ἀρεσκή· ἐφάνη ὅτι εἶπε καθ' ἐαυτὴν α' Ἄφου εἶνε τέτοιοι ὁ κόσμος ὅς τὸν περὶ νῆμε μὲ τὴν αἰτίαν του. Προὐμήνευσε τὴν ζωὴν, και κατὰ τὴν διάκρισιν ἐνός ἔτους, ἐθυμώσθη, δὲν ὑπῆρχε διακεδασαίς χωρὶς αὐτῆ νὰ μὴ εἶνε ἐν τῷ μέσῳ.

Ἐνόμισαν και εἶπον, τὸ γνωρίζω, ὅτι τοιαύτη παράδοξις μεταβολὴ ἦτο ἀποτέλεσμα ἐρωτος, και ἀπέδωκαν εἰς νέον πάθημα τὴν νέαν τῆς κομῆσσης ἀλλοίωσιν. Κρίνουσι τοσοῦτον ταχέως, και ἀπατιῶνται τοσοῦτον καλῶς· Ὀβλιγτρον τῆς Ἐμμελίνας ἦτο ἡ ἰδέα ἦν συνέλαβε νὰ μὴ πλησιάζῃ οὐδένα, και νὰ μὴ πλησιάζηται ὑπ' οὐδενός. Ἐὰν ὑπάρχῃ τις εἰς ὄν δύναται νὰ ἐρασησθῆ ἡ θελατικὴ ἐκείνη φράσις ἐνός τῶν ποιητῶν μας «Ζῶ ἐκ περιεργίας», (1) οὗτος εἶνε ἡ κ. Δὲ Μακράν ἢ φράσις αὐτῆ τὴν συγκεφαλαίῳ ὀλοκληρον.

Ὁ Δὲ Μακράν ἐπαγγῆθη, ἡ μικρὰ ἐπιτυχία τοῦ ταξιδίου του τὸν κωκοδίσθεσε τὰ σχέδιά του ἀνετρήκασαν, ἡ περίοδος τοῦ Ἰουλίου παρήλθε, και ἔχασεν τὸν βαθμὸν του. Πιστὸς εἰς τὴν μερίδα ἦν ὑπηρετεῖται, σπανίως ἐξήρχετο ὅπως κἀμὴν ἐπισκέψεις τι νὰς εἰς τὸ προάστειον τοῦ Ἁγίου Γεωργίου. Ἐν μέσῳ τῶν θλιβερῶν τούτων περιστάσεων ἡ Ἐμμελίνα ἠσθένευσεν ἡ καχεκτικὴ ὑγεία τῆς κατεβλήθη ἐκ μακρῶν βασάνων και παρ' ὀλίγον ἀπέθνησκε. Μετὰ ἓν ἔτος μόλις τὴν ἀνεγνώριζον, ὁ θεὸς τῆς τὴν ὠδήγησεν εἰς Ἱταλίαν και κατὰ τὸ 1852 ἐπαγγῆθη ἐκ τῆς Νικαίας, (2) Ἐρρίθη ὅτι ἐσχηματίσθη κύκλος τις περὶ αὐτῆς, τὸν ἐπανεῖπεν ἐπιστρέψασα, ἀλλ' ἐνώ ἦτο ζωηρὰ και ἐνεργὸς, κατέστη ἀδρανὴς· ἐφαίνεται ὅτι ἡ ἐνέργεια τοῦ σώματός τῆς τὴν ἐγκατέλειπε, και δὲν ἀπέμεινεν ἢ εἰς πνεῦμά τῆς· ἐξήρχετο σπανίως ὡς ὁ σύζυγός τῆς, και ὁ διερχόμενος τὴν ἐσπέραν ὅ

πὸ τὸ παράθυρον τῆς ἐβλεπε τὸ φῶς τοῦ λαμπτήρος τῆς. Ἐκεῖ συνηροίζοντο φίλοι τινές. Ὁ κ. Δὲ Μακράν εἰσισημένως εἰς ἐνεργὸν εἶον, ἐδυσφόρει μὴ γνωρίζων τι νὰ πράξῃ· αἱ συναναστοροφαὶ και ἡ ἀργία τὸν κωκοδίσθεσαν. Τὸν ἐβλεπον κατ' ἀρχὰς σπανιώτερον παρὰ τῆ κρήνησιν και ὀλίγον κατ' ὀλίγον δὲν τὸν ἐπαπειδον, ἔλεγον μάλιστα ὅτι ἐαυρυνθεὶς τὴν σύζυγόν του, ἀπῆλαυσε ἐτέρας ἐρωμένους ἀλλ' ἐπειδὴ τοῦτο δὲν ἀπεδείχθη δὲν θὰ ὀμιλήσωμεν.

Ἐν τούτοις ἡ Ἐμμελίνα ἦτο εἰκοσιπενταετής, και χωρὶς νὰ νοῆ τι ἐαυτῆ ἀνέβαινε, ἠσθάνετο ὅτι θλιψὴ τὴν καταλαμβάνε.

Ἡ ἀδενδροφυτεία τῶν στεγαγμῶν νὰ τῆ ἐπαγγῆθη ἐν τῇ μνημῆν και ἡ μόνωσις τὴν ἀνησύχει· ἠσθάνετο ἐπιθυμίας, και ὅταν ἐξῆτει ἐκεῖνο οὕτως ἐστρεφέτο, οὐδὲν εὐρίσκει· δὲν ἐσκέπτετο ὅτι δυνατὸν ν' ἀγαπήσῃ δις ἐν τῇ ζωῇ, ἐπίστευεν ὅτι ἀρέσσειε πρὸς ἐκεῖνον τὴν καρδίαν τῆς, και ὁ Δὲ Μακράν ἦτο ὁ κάτοχος ταύτης. Ὅταν ἦκουσε τὴν Malibran (1) ἀκούσιος φόβος τὴν καταλαμβάνε· εἰσῆρχετο εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς και λακισμένη διήρχετο ἐνίοτε ὀλοκληρῶς νύκτας ἄδουσα μόνη, και συνέβαινε ὡστε αἱ φωναὶ ἐπὶ τῶν χειλῶν τῆς νὰ καθιστῶνται σπασμωδικαί. Ἐνόμιζεν ὅτι τὸ πάθος τῆς μουσικῆς θὰ ἦρει νὰ τὴν καταστήσῃ εὐτυχῆ· εἶχε θεωρεῖν εἰς τὸ Ἱταλικὸν μελόδραμα ὅπερ ἐφῆσε διὰ μετὰξὺ ὡς κουτάνων· τὸ θεωρεῖον τοῦτο ἐστολισμένον δι' ὑπερβολικὰς φροντίδας, ὑπῆρξεν εἰς διάστημα χρόνου σταθερὸν τῶν σκέψων τῆς ἀντικείμενον. Ἐξελέξετο διὰ τοῦτο ὄρασμα και ἐκόμισεν ἐκεῖ μικρὸν γοθικὸν κάστρον ὅπερ ἠγάπα. Μὴ γινώσκουσα πῶς νὰ ἐκτείνῃ τὴν παιδαριώδη ταύτην ἡδονὴν προσετίθει ἐκεῖ καθ' ἐκάστην κατὶ τι κατασκευάσαν ἡ ἰδίαν μικρὸν θρανίδιον (tabouret) ταπιτοφυργημένον, και τέλος ὅταν τὰ πάντα ἐτελείωσθε, ὅταν δὲν ὑπῆρχε πλέον ὄπως ἐφεύρῃ τίποτε, ἐβρέθη μόνη ἐσπέραν τινα, εἰς τὸ προσφιλές θεωρεῖον, ὅτε παριστάτο ὁ Δὸν Ζουὰν τοῦ Μόζαρτ. Δὲν παρετήρει, οὔτε τὴν πλατείαν, οὔτε τὸ θέατρον και ἠσθάνετο ἀγωνιώδη ἀνυπομονήσασιν. Ὁ Rubini, ἡ κυρία Heinefetter και ἡ δεσποινὶς Sontag ἐψαλλον τὴν τραωδίαν τῶν «προσωπιδοφόρων» ἦν τὸ κοινὸν τοῦς ἡνάγκασε νὰ ἐπαναλάβῃσι παραδεδομένη εἰς σκέψεις ἡ Ἐμμελίνα, ἠκοῦτο μετὰ προσοχῆς, και ἐλθούσα εἰς τὸν νοῦν τῆς δέκρινε ὅτι εἶχεν ἐκτεταμένον τὸν βραχίονα εἰς κείνον κἀθησασα, ὅπερ ἦτο πλῆσιον τῆς, και

[1] Victor Hugo. «Marion Delorme».

[2] πόλις τῆς Σαρδηνίας.

[1] περιφραστικὸς μελωδὸς και ὑποκριτὴς τραγωιδῶν τοῦ θεάτρον τῶν Παρισίων [Σ. Μ.]

ὅτι ἐκράτει σφιγκτὰ τὸ ρινόκακτρον τῆς ἐν ἑλλείψει χειρὸς φιλικῆς. Δὲν ἠρώτησεν ἐαυτὴν διατί ὁ Δὲ Μαρσὰν δὲν ἦτο ἐκεῖ, ἀλλ' ἠρώτησε διατί ἦτο μόνη, καὶ ἡ σκέψις αὐτῆ τὴν ἀνυσύχει. Ἐύρεν εἰσερχομένη τὸν σύζυγόν τῆς εἰς τὴν αἰθουσαν παίζοντα τὸ ζατρίκιον μεθ' ἑνὸς τῶν φίλων· ἐκάθησεν εἰς διάστημα μὲ τι, καὶ σχεδὸν ἀκουσάσα προσέβηε τὸν κόμητα. Ἰκκολούθει τὰς κινήσεις τῆς εὐγενούς· ἐκεῖνης μορφῆς ἦν εἶδε τοσοῦτω ὠραίαν δεκαοκταετίας ὅτε εἶχε ριφθῆ ἐνώπιον τοῦ ἵππου τῆς. Ὁ Δὲ Μαρσὰν ἔχανε καὶ συνεσταλαμένα ἔχων τὰ θλέφαρα, δὲν ἀπέδιδεν ἐκφρασὴν εὐχάριστον. Αἰφνης ἐμειδιάσεν, ἡ τύχη ἐστράφη πρὸς ἐαυτὸν, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐλαμψαν.

— Ἀγαπᾶτε λοιπὸν αὐτὸ τὸ παιγνίδι; ἠρώτησεν ἡ Ἐμμελίνα μειδιάσα.

— Ὡς τὴν μουσικὴν, διὰ νὰ περνᾷ ἡ ὥρα, ἀπήντησεν ὁ κόμης.

Καὶ ἐξηκολούθησε χωρὶς νὰ παρατηρήσῃ τὴν σύζυγόν του.

«Νὰ περνᾷ ἡ ὥρα» ἐπανέλαβε χαμηλοφώνως ἡ Ἐμμελίνα ἐν τῷ θαμασίῳ τῆς καθ' ἣν στιγμὴν κατακλίνοτο. Αἱ λέξεις αὗται τῆ ἐμποδίσαν τὸν ὕπνον· εἶνε ὠραῖος, εἶνε ἀνδρείος, ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν, με ἀγαπᾷ». Ἐν τούτοις ἡ καρδία τῆς ἐπάλλε βιάσιως, ἠκούσθη τὸν ἦχον τοῦ ὠρολογίου, καὶ ἡ μονότονος δόνησις τοῦ ἐκκρεμοῦ τῆ ἦτον ἀφόρητος· ἠγέρθη ὅπως τὸ σταματιῶν «Τί πράττω; ἠρώτησεν ἐαυτὴν, ὅ' ἀναγκαῖστα τὴν ὥραν καὶ τὸν χρόνον διάζουσα τὸ μικρὸν τοῦτο ὠρολόγιον νὰ σιγήσῃ.» Ἐχούσα τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους ἐπὶ τοῦ ἐκκρεμοῦ παρεδόθη εἰς σκέψεις μίμω αὐτῆ ἐπιλοθούσας. Ἐσκέπτετο τὸ παρελθόν, τὸ μέλλον, τὸ ταχὺ τοῦ βίου, ἠρώτα ἐαυτὴν διατί εἴμεθα ἐν τῇ γῆ, τί πράττομεν ἐνταῦθα, τί μᾶς περιμένει· ἐρευνῶσα τὴν καρδίαν τῆς εὗρισκεν ἐκεῖ, ὅτι μίαν ἡμέραν ἔχῃσεν, ἐκείνην καθ' ἣν ἠσθάνθη ὅτι ἠγάπα· τὸ λοιπὸν τῆ ἐφαίνετο συγκεχυμένον ὄνειρον, συνέχεια ὁμοιομόρων ἡμερῶν ὡς ἡ κίνησις τοῦ ἐκκρεμοῦ, ἔθηκε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς καὶ ἠσθάνθη ἀκαταμάχητον ἀνάγκην νὰ ζῆ. Νὰ εἰπῶ ὅτι πάσχω; Ἰσως· πρεστίμα τὰς βασάνους, καθ' ἣν στιγμὴν ἐθλίβετο, εἶπε καθ' ἑαυτὴν ὅτι ἐξ ἄπαντος ἐπηρεε νὰ μεταβάλλῃ βίον, ἐπειετο ἀπειρα ταξειδιῶν σχεδία καὶ οὐδεὶς τύπος τῆ ἤρεσε. Τί θὰ ἤρχετο νὰ ζητήσῃ; Οἱ ἀνωφελεῖς πόσοι τῆς, ἡ καταλαβούσα ταύτην ἀβεβαιότητος, τὴν ἐξέπληξεν, ἐνόμισεν ὅτι πρὸς στιγμὴν ἑμάνη, ἔτρεψεν εἰς τὸ κλειδοκύμβαλον νὰ παίξῃ τὴν τριωδιῶν τῶν «προσωπιδιοφόρων» ἀλλ' εἰς τοὺς πρώ-

τους ἤχους ἀνελόθη εἰς δάκρυα καὶ δίσυμνε σκεπτικῆ καὶ ἀθύμω.

(ἔπεται συνέχεια)

Η ΠΑΡΑΜΟΝΗ ΤΩΝ ΦΩΤΩΝ

Πανηγυρίζουν αἴριο παντοῦ τὰ Θεοφάνεια.
Ἄποψε τὰ μεσάνυχτα ἀνοίγουν τὰ οὐράνια.

Διαβολομένη ἡ σημερινὴ ἡ νύχτα, μὲ καὶ πρώτη Σὺν ἡ γρηαῖς μᾶς λέγουσε σὲ ζηλεμένη χάρις·
Νὰ τοῦ ζητήσῃ τὸ οὐράνιον ἱερασίαν μὲν στὰ σκότιον Ὅτι ζητήσῃ ἀπ' τοῦ Θεοῦ καθέννας θὰ τὸ πύρι.

Αἱ! πῶς τὴν ἐπερίμενα τὴν φωτεινὴ νυκτὶά!
Μολὶς ἰδῶ ἴστων οὐρανὸν σὺν ἀστρατῆ νὰ φεῖθ
Νὰ τοῦ ζητήσῃ τοῦ Θεοῦ εἰς τὴν θερμὴν μου ἀγκαλίαν
Νὰ κόμη τὴν ἀγάπην μου ἡ Χάρις του νὰ τρέψῃ.

Ἄλλοιμόν μου! Ἰβρέθηκα καὶ τώρα γελασίμως,
Ὁ οὐρανὸς εὐρέθηκε βαρεῖά σουερισμένος.

Ἐν Πάτραις, 1886.

ΠΕΡ. Γ. ΡΑΥΤΟΠΟΥΛΟΣ.

ΕΚΣΤΑΣΙΣ

(Κατὰ τὸν ΒΙΚΤΩΡΑ ΟΥΓΓΩ).

Ἦτο ἡ νύξ διάστερος· τὸ κύμα τῆς θαλάσσης
Ἄνυσχον ἔθραυετο ἐπὶ τῆς παραλίας,
Νέρος οὐδὲν ἐστιάξῃ τὰς κυνάς ἐκτίσεις
Κ' ἐπὶ τῆς τραχημίας
Πλοῦτον οὐδὲν ἐφαίνετο ἐμπαίζον τὴν ὄργην τῆς
Μόν' ἡ ψυχὴ μου ἐπλεε λιποῦσα τὴν σκηνὴν τῆς.

Καὶ ἦκουον οἱ ποταμοὶ, τὰ δένδρα, αἱ κοιλίδες,
Τὰ ἄσθ τὰ ὑψάχυνα, αἱ φάραγγες, οἱ λόφοι,
Οἱ ἔραχοι καὶ τὰ σπήλαια, αἱ κύκλω πεδιάδες,
Οἱ νύκτιοι οἱ ὄραοι,
Ἄσπερα ἠρώτων ἐν βοῇ πληττοῦσθ τοὺς αἰθέρας,
Τὸ κύματα τ' ἀφροσπῆ, τοὺς ἄγρουρους ἀστέρας.

Καὶ οἱ ἀστέρας τ' οὐρανοῦ, παλλόμενα, ἐνθεῖα,
Ἐν οὐρανίῳ, μυστικῆ, ἀπῆντων, συναυλίᾳ,
— Δέξαι, δέξαι τῷ Θεῷ!
Καὶ πέραν φασφορίζοντα εἰς τὰς ὑγρὰς ἐκτίσεις
Τὰ κύματα συνέβαλλον βαρεῖως τῆς θαλάσσης
— Δέξαι, δέξαι τῷ Θεῷ!

Ἐν Πειραιεῖ, Ἰανουαρίῳ 1886

ΑΝΤ. Θ. ΣΠΗΛΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἰωάννης Πέτας (Σ. Δὲ-Βιάζη) — Τὰ Φλόγματα (Α. Καραγιάνης) — Ἐστὼν Ἀγγελόμου, μεταφρ. [Ι. Γ. Τσακισιάνης] — Ἀναστασία, διήγημα συνέχ. (Α. Μάτσειος). — Ἐρμελίνα, μετάρρασις (Γ. Μάνσης) — Παραμονὴ τῶν Φώτων (Π. Γ. Ραυτοπούλος). — Ἐστασίς, μεταφρ. [Αντ. Θ. Σπηλιωτόπουλος].